

Σταθήτε ελίγον υπάλαθεν Ἀγγλος τις φλεγ-
ματικώτερος ὢτων ἄλλων, πάστον [προσθευσε τὸ πῦρ.
— Μιλόρδε, τὸ πῦρ ἔφθασεν εἰς τὸ κατώγειον.
— Μικρὰ πράγματα! εὐθὺς οὖν δ' Ἀραψ τῆς
Μασκάτης, ἔχω ἀκόμη τὸ γαταγανιόν μου εἰς τὴν
θήκην του. Ἀς ἐξακολουθῶμεν τὸ παιγνίδιον μας.

Παίζουσιν, ἀλλ' ἡ κλίμαξ τρίζει, ἡ ὁροφὴ κλη-
νίζεται. Συγκεχυμένοι στεναγμοὶ ἀκούονται. Γυνή
τις ἐκτὴ ζωσα. — Δὲν πειράζει, ἂς παίζωμεν.
Ἰσπανός τις ἀναβάνει ἐπὶ τινος θρανίου διὰ νὰ ὁμι-
λήσῃ ὡς ἐκ βήματος.

— Κύριοι, εἶπεν, ἰδοὺ ἂν πιστόλισιν γαμάτων, ὁ
πρῶτος εἰς δ' ἐπέλθει ἡ ἰδέα νὰ ἀφήτῃ τὸ παιγνί-
διον θὰ φανευθῇ ἐν τῷ ἄμα. Δυστυχία εἰς ἐκεῖνον
ὅστις θελήσῃ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον. Ἀς παί-
ξωμεν. — Ναι, ἂς παίζωμεν, ἐπανελάθον καὶ αἱ
25 φωναί. Ἐν τούτοις νέφος κυκλοῦν τοὺς πνίγει.
— Ἐ! παλληκάρι, εἶνα ποτήρι νερόν φέρε μου' ἐ-
πύγηκα. — Ὁ Γάλλος ἐπύγηκεν ὡς νὰ ἦτο γυνή.
— Παλληκάρι, μὴ λητμονήσῃς νὰ βάλῃς ἄθλη τῆς
πορτοκαλλίας εἰς τὸ ποτήριον τοῦ νεροῦ.

Ἐνῷ δ' Ἀμερικανὸς ἐσκοπτεν οὕτω, δοκός τις ἐ-
κόπη ἀπὸ τὴν ὁροφὴν, συμπαρασύρουσα δέκα τῶν πα-
ρακαθημένων διὰ τῆς πτώσεώς της.

Μετά τὸν δευτέρον λεπτόν θὰ ἐχάνοντο ὅλοι ἐν μέ-
σῳ τῶν καπνίζόντων ἐρειπίων. — Κύριοι, εἶπεν ὁ
Ἀγγλος, μένουν ἀκόμη τρία σανίδια ἀδλαβῇ' ὑπάρ-
χουν δὲ ἀκόμη τριάκοντα χιλιάδες φράγκων ἐπὶ τοῦ
τάπητος. Ἀς παίζωμεν ἀκόμη. — Ἀλλ' ἡ φλόξ ἀνα-
βάνει· μετὰ τὸν δευτέρον θέλει μᾶς καύσει τοὺς πό-
δας μὲ τὴν πυρίνην της γλώσσαν. — Ἐμπρός, ἂς
παίζωμεν, ἂς παίζωμεν.

Οἱ τοῖχοι διηρέθησαν εἰς τέσσαρα' ἀπὸ τοῦ δεκα-
πέντε παίκτης, οἵτινες εἶχον μείνει, δεκαεφῆς
συμπαρασύρθησαν μετὰ τῶν ἐρειπίων. Ἐμείναν δὲ δύο.
Ἦσαν ὁ Ἀραψ τῆς Μασκάτης, καὶ ὁ Γάλλος. Ἐστα-
μάτησαν πλησίον λίθου τινός, ἡ πυρκαϊὰ ἐξηκολού-
θησεν αἰετῇ, καὶ αὐτοὶ ἐξηκολούθουν νὰ παίζωσι.

Δ. Ν. Μ.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΦΡΙΚΩΔΕΣ.

Γεγραμμένον παρα τοῦ Κ... πρὸς τινὰ
τῶν φίλων του.

— 0 —

Θέλω σοὶ ἐμπιστευθῇ, φίλτατε, φρικῶδες ἀπόρ-
ρητον, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς σὲ δύναμαι νὰ εἶπω. Ὁ
γάμος τῆς Κ. Βιλδὰς μετὰ τοῦ νέου Σαμβ.λλ ἐωρ-
τάσθη χθές ὡς γαίτων, ἡμῶν ὑποχρεωμένος νὰ
παρευρεθῇ. Γνωρίζεις τὸν Κ. Βιλδὰς, ἔχει φυσιο-
γνωμίαν ἀπαίσιον διὰ τὴν ὁποίαν πάντοτε τὸν ἀπε-
στρεφόμην. Τὸν παρετήρουν χθές ἐν μέσῳ ὧλων ἐ-

κείνων τῶν πανηγυρίζοντων· ἀντὶ τοῦ νὰ συμμερισθῇ
τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ γαμβροῦ του καὶ τῆς θυγατρὸς
του, ἐφάνηκε ὅτι ἡ χαρὰ τῶν ἄλλων ἦτο φορτίον
δι' αὐτόν· ὅταν ἔφθασεν ἡ ὥρα ν' ἀποσυρθῶμεν, μὲ
ὠδήγησαν εἰς τὴν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἦτον ὑπεράνω
τῆς μεγάλης αὐλῆς. Μολὶς ἤρχισα νὰ ἀποκοιμῶμαι,
ὅτε ἀφωπνίσθη ὑπὸ βωθοῦ κρότου, ἐποκάτωθεν τῆς
κεφαλῆς μου. Ἐπρόσεξα, καὶ ἤκουά τινα σύροντα
ἀλύτεις, καὶ καταβαίνοντα βαθμίδας τινάς. Συγ-
χρόνως θύρα τις τοῦ δωματίου μου ἠεώχθη· ὁ
ἤχος τῶν ἀλύσεων ἀνεδιπλασιάσθη· ὁ φέρων αὐτὰς
ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ἐστίαν· ἐπλησίασε δαυλοῦς
τινας ἡμισθέτους, καὶ εἶπε μὲ φωνὴν ἐπιτύμβιον·
« Ἀ! πόσον καιρὸν ἔχω νὰ θερμαθῶ! » Τὸ ὁμο-
λογῶ, φίλτατε, ἐφοβήθη. Ἐλαβὲ τὸ ξίφος μου διὰ
νὰ δυνθῶ νὰ ὑπερασπισθῶ· ἡμῖνοι οὖν ἡσύχως τὰ
παραπετάσματά μου. Εἰς τὸ ἐκ τῶν δαυλῶν ἀμυ-
δρὸν φῶς, διέκρινα γέροντα ἰσχνὸν καὶ ἡμίγυμον,
μὲ κεφαλὴν φαλακρὰν, καὶ μὲ γενειάδα πολιὰν. Ἐ-
πλησίασε πᾶς τρεμούσας χεῖράς του εἰς τοὺς ἀνθρακας.
Ἡ θέα αὐτῇ μὲ συνεκίνησεν. Ἐφ' ὃ ἐγὼ τὸν παρε-
τήρουν, εἰς τὸ ἐκ τῶν δαυλῶν παραγόμενον φῶς,
ἔστρεψε τοὺς ὀρθλαμούς πρὸς τὴν θύραν δι' ἧς εἰσ-
ῆλθεν· ἐκύτταζεν ἀτκαρδμυκτὴ τὸ ἔδαφος, καὶ παρε-
δόθη εἰς ἀλλόκοτον θλῖψιν. Μετὰ μίαν στιγμὴν ἐ-
γονάτισε, κυτῶν τὴν γῆν μὲ τὸ μέτωπόν του. Τὸν
ἤκουσα νὰ λέγῃ ὀλολύζων· « Θεέ μου! ὦ θεέ μου! »
... Ἐπειδὴ δὲ τότε ἐταράχθησαν τὰ παραπετάσματά
μου, στραφείς μὲ φρίκην, « Ὑπάρχει τις, εἶπεν,
ὕπάρχει τις εἰς τὴν κλίνην ταύτην; » Ναι, τῷ
ἀπεκρίθην, ἀνοίγων ἐντελῶς τὰ παραπετάσματά μου.
Ἀλλὰ τίς εἶ; οἱ θρῆνοί του τὸν ἐμπόδισαν νὰ λα-
λήτῃ· μὲ ἔκαμε σημείον διὰ τῆς χειρὸς ὅτι τὸν ἐκ-
λείπει ἡ φωνή. Τέλος κατεπραύθη· « Εἵμαι ὁ δυσ-
τυχέστατος τῶν ἀνθρώπων, μὲ εἶπε· δὲν ἐχρηάζετο
ἴσως νὰ προσθέτω περισσώτερον, ἀλλ' εἶναι τοσαῦτα
ἔτη καθ' ἃ δὲν εἶδον οὐδένα, ὥστε ἡ ἡζουὴ τὸ νὰ ὁμι-
λήσω πρὸς ἕνα τῶν ὁμοίων μου μὲ παρασύρει. Μὴ
φοβῆσαι, ἔλθε νὰ καθήσῃς πλησίον τῆς ἐστίας ταύ-
της, εὐσπλαγχνίσθητί με· ἀκούων με, θὰ μετριάζῃς
τὰ δεινά μου. Τὸν τρόμον τὸν ὁποῖον εἶχον, διεδέχθη
συμπαθὲς κίνημα· ἐκάθησα παρ' αὐτῷ. Τὸ δεῖγμα
τοῦτο τῆς ἐμπιστοσύνης τὸν συνεκίνησεν· ἔλαβε τὴν
χεῖρα μου, καὶ τὴν κατέβρεξεν ἀπὸ δάκρυα. « Ἀν-
θρώπε ἀγαθὲ, μὲ εἶπε, σπεῦσον νὰ εὐχαριστήσῃς τὴν
περιέργειάν μου, εἰπέ μοι διατὶ κατοιکیς εἰς τὸ δω-
μάτιον, τοῦτο ὅπερ οὐδέποτε ἐκατοικήθη; τί σημά-
νουν οἱ κρότοι τοὺς ὁποίους τὴν πρῶτα ἤκουσα; τί
ἐκτακτον συνέβη σήμερον εἰς τὸν πύργον τοῦτον; »
Ὅτε τῷ ἀνῆγγειλον τὸν γάμον τῆς θυγατρὸς τοῦ
Βιλδὰς, ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν. « Ὁ
Βιλδὰς ἔχει θυγατέρα, ὑπανδρεύθη!... Μέγιστε
Θεέ! κατὰστησον αὐτὴν εὐτυχῇ! ποιήσον πρὸ πάντων
ὥστε ἡ καρδία της νὰ ἀγνοῇ τὸ ἐγκλημα. Μάθε
τέλος ποῖος εἶμαι... Λαλεῖς πρὸς τὸν πατέρα τοῦ
Βιλδὰς... τοῦ σκληροῦ Βιλδὰς. Ἀλλ' ἔχω τὸ δι-
κώμα νὰ παραποιῶμαι; δύναμαι νὰ τὸν κατηγορῶ. »

— Πῶς ! ἀνέκραξα μετ' ἐκπλήξεως, ὁ Βιλδάς εἰ-
ναι υἱός σας ; καὶ τὸ τέρας τοῦτο σὲ κατακρατεῖ ἐ-
δῶ ; δὲν ὁμιλεῖτε εἰς κένενα ; εἰσθε ἀλυσσόδετος ;

— Ἰδοὺ, μοὶ ἀπεκρίθη, τί δύναται νὰ παράξῃ ἐ-
ποταπὸν συμφέρον. Ἡ ὦμῃ καὶ θηριώδης καρδία τοῦ
ἀθλίου υἱοῦ μου οὐδέποτε ἐγνώρισεν αἰσθημα. Ἀναί-
σθητος εἰς τὴν φιλίαν, ἔμεινε κωφὸς εἰς τὴν φωνὴν
τῆς φύσεως, καὶ ἵνα μοὶ ἀφαιρέσῃ τὰ ὑπάρχοντά μου,
μὲ ἀλυσόδεσεν.

« Ἐπῆγε ποτὲ παρὰ τινι γείτονι ἄρχοντι, οὗ τινος
ὁ πατὴρ ἀπέθανε, τὸν εὖρε περιστοιχισμένον ὑπὸ
τῶν ὑποτελῶν του, καὶ ἀσχολούμενον νὰ λαμβάνῃ τὰ
εἰσοδήματα, καὶ νὰ πωλῇ τὰς συκομιδὰς τῶν καρ-
πῶν. Ἡ θεὰ αὕτη ἐπροξένησε φρικτὸς ἀποτέλεσμα
ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Βιλδάς. Ἡ διψὰ τοῦ ν' ἀπο-
λαύσῃ τὴν πατρικὴν του κληρονομίαν, τὸν κατέτρωγεν
ἀπὸ πολλοῦ παρετήρησα, ὅτι ἐπέστρεψεν, ὅτι εἶχε τὸ
ἐξωτερικὸν σκοτεινότερον καὶ σκυθρωπότερον τοῦ συνή-
θους. Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, τρεῖς ἄνθρωποι με-
τημφιασμένοι μετὰ προσωπίδων, ἐπέπεσαν κατ' ἐμοῦ,
ἐν ὧς τῆς νυκτός, ἄφ' οὗ δὲ μὲ ἐξεγύμνωσαν ἐντελῶς,
μ' ὠδήγησαν εἰς τὸν πύργον τοῦτον. Ἀγνοῶ πῶς ὁ
Βιλδάς κατώρθωσε νὰ διασπείρῃ τὴν σήμεν τοῦ θανά-
του μου· ἀλλ' ἐνόησα ἀπὸ τὸν χρόνον τῶν κωδῶνων,
καὶ ἀπὸ τινος νεκρόσιμα ἄτματα, ὅτι ἐτέλεσαν τὸν ἐν-
ταφιασμόν μου. Ἡ ἰδέα τῆς τελευτῆς ταύτης μὲ ἐδύ-
θισεν εἰς μεγάλην θλίψιν. Ματαιῶς ἐζήτησα τὴν χάριν
νὰ μοὶ συγχωρηθῇ νὰ ὁμιλήσω μίαν στιγμὴν εἰς τὸν
Βιλδάς· ἐκεῖνοι οἵτινες μοὶ φέρουν ἄρτον, μὲ θεωρεῦσιν
ἀνομιφιδῶς ὡς κακοῦργον, καταδικασμένον νὰ τε-
λευτήσῃ εἰς τὸν πύργον τοῦτον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶ-
μαι σχεδὸν εἴκοσι ἡδὴ ἔτη. Παρετήρησα σήμερον τὴν
πρωΐαν, ὅτι ἐκεῖνοι οἵτινες μοὶ ἔμεραν νὰ φάγω ἐκλει-
σαν ἀμελῶς τὴν θύραν. Περιέμεινα τὴν νύκτα ἵνα ὠ-
φιλῇθω ἐκ τούτου. Δὲν ζητῶ νὰ δραπετεύω, ἀλλὰ
νὰ κάμω ἐλευθέρως θήματά τινα, διότι τοῦτο εἶναι
μέγα δι' ἐὰν δεσμώτην.

— Ὅχι, ἀνέκραξα, θ' ἀφῆτης ταύτην τὴν ἀναξίαν
κατοικίαν· ὁ Θεὸς μὲ προώρισε νὰ γένω ὁ ἐλευθερω-
τῆς σου· ἐξέλθωμεν, πάντες κοιμῶνται. Θέλω εἶσθαι
προσέπισμα καὶ στήριγμά σου. — Ἀ ! μὲ εἶπε μετὰ
στιγμιαίαν σιωπῇ, τὸ εἶδος τοῦτο τῆς μοναξίας λίαν
μετέβαλε τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἰδέας μου. Τὸ πᾶν εἶναι
ἀντίθετος εἰς αὐτάς· τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ θῆεις μου
κατέστη σκληροτάτη, διατὶ νὰ τὴν καταλείψω ἀντ' ἄλ-
λης ; Γί θὰ ὑπάγω νὰ κάμω εἰς τὸν κόσμον ; Ὁ περὶ
τούτου κύβος ἐρρίφθη, καὶ θ' ἀποθαίω ἐνταῦθα. —
Μὴ ὀνειρώττης ; δὲν ἔχομεν καιρὸν, ἡ νύξ προχωρεῖ,
μὴ χρονοτριβῶμεν· εἰσθε. — Ὁ ζήλος σου μὲ θέλγει·
ἀλλὰ τοσοῦτον ὀλίγον ἔχω νὰ ζήσω, ὥστε μικρὸν μ' ἐλ-
κυσε ἡ ἐλευθερία. Νὰ ὑπάγω νὰ ἀπολαύσω αὐτὴν,
καὶ νὰ ἀτιμάσω τὸν υἱόν μου ; — Ἀλλ' αὐτὸς εἶναι
ἐφ' ἐαυτοῦ ἡττησμένος. — Καλὰ ! ἀλλὰ τί μοὶ ἔ-
καμεν ἡ κόρη σου ; Ἡ ἀθῶα αὕτη νέα, εἶναι ἤδη εἰς
ἀγκάλας συζύγου, καὶ ἐγὼ νὰ τὴν καλύψω μὲ δουρη-
μίαν. Ἀ ! ἂς τὴν ἴδω μᾶλλον, ἂς τὴν καταβρίξω μὲ
τὰ δάκρυά μου, ἂς τὴν σφίγξω ἐπὶ τοῦ στήθους μου,

ἀλλὰ μάνην ἤλπιξα, δὲν θὰ τὴν ἴδω ποτέ. Ὑγίαινε,
ἀρχίλει νὰ χαράξῃ, ἵσως δύνανται νὰ μᾶς ἀκούσωσιν·
ὑπάγω νὰ κλεισθῶ εἰς τὴν φυλακὴν μου. . . — Ὅχι,
τῷ εἶπον, σταματῶν αὐτόν· δὲν θὰ τὸ ὑποφέρω· ἡ δου-
λεία ἐξηθάνησε τὴν ψυχὴν σου, ἐγὼ πρέπει νὰ σὲ
ἐγκαρδιώσω. Θέλωμεν δοκιμάσαι· εἴπειτα ἂν πρέ-
πη νὰ σὲ φανερώσω, πρὸς τὸ παρὸν ἂς ἐξέλθωμεν.
Σοὶ προσφέρω τὸν πύργον μου, τὴν τιμὴν μου, τὴν
περιουσίαν μου. Ἀγνώστος θεῖς μένει· θὰ κρύψω,
ἐὰν ἐγκριθῇ, τὸ ἐγκλημα τοῦ Βιλδάς διὰ παντός. Τί
φοβεῖσαι ; — Τίποτε· σὰς ὑπερευγυνωμῶ· σὰς θαυ-
μάζω. . . ἀλλ' ἀνωφελῶς, διότι δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ
σὰς ἀκολοιθίσω. — Λοιπὸν ! σὰς ἀφίνω ἐνταῦθα· ἀ-
ναγγέλω εἰς τὴν κυβερνήτην ποῖος εἰσθαί, ἐρχόμεθα
καὶ σὲ ἀποσπῶμεν ἐνόπλιος ἀπὸ τὴν βαρβιρότητα τοῦ
υἱοῦ σου. — Πρόσεξε μὴ ἐκμυστηρευθῇς τὸ ἀπόρρη-
τόν μου· ἄρξέ με ν' ἀποθάνω ἐνταῦθα· εἶμαι τέρας
ἀνάξιον τοῦ ζῆν. . . Ἀποπλύνω ἐγκλημα, ἀτιμώσα-
τον, φρικτότατον. Στρέψε τοὺς ὀφθαλμούς σου· βλέψεις
τὸ αἷμα ἐκεῖνο, οὗ τινος μένευσι κηλίδες ἐπὶ τοῦ σα-
νιδώματος καὶ τῶν τοίχων. Τοῦτο εἶαι τὸ αἷμα τοῦ
πατρός μου, δὲν ἰδολοφώνησα. Ἠθέλησα ὡς ὁ Βιλ-
δάς ! . . . Ἀ ! τὸν βλέπω ἀκέμῃ ! ἐκτείνει τοὺς
καθημαγμένους βραχιόνάς του ! . . . θέλει νὰ μὲ
σταματήσῃ . . . πίπτει . . . ὦ τρομερὰ εἰκὼν ! ὦ
ἀπελπισία !

Καὶ ὁ πρεσβύτες· ῥοφθεὶς κατὰ γῆς, ἀπέσπα τὴν
κόμην . . . εἶχε φοβεροὺς σπασμούς· καὶ δὲν ἐτόλμα
πλέον νὰ μ' ἀτενίσῃ· ἐγὼ δ' ἔμεινα ἀκίνητος. Μετὰ
τινας στιγμὰς σιγῆς, ἐνομίσαμεν ὅτι ἤκούσαμεν
κρότον· ἐπειδὴ δὲ ἤρχιστε νὰ χαράξῃ, ἐκεῖνος ἠγέρθη·
Κατετρόμαξες, μὲ εἶπεν· Ὑγίαινε· φύγε με, ἐπι-
στρέφω εἰς τὸν πύργον μου, καὶ δὲν θὰ ἐξέλθω πλέον
ποτέ. Κατέμεινα ἄφωνος καὶ ἀκίνητος· πάντα ἐν
τῷ πύργῳ ἐκεῖνῳ μοὶ ἐνέπνεον φρίκην, καὶ ἐν τῷ
ἄμῃ ἀπῆλθον αὐτοῦ. Ἦδη δ' ἐτοιμάζομαι νὰ κατοικ-
ήσω ἄλλην τινα τῶν γαιῶν μου· δὲν δύναμαι μήτε
νὰ βλέπω τὸν Βιλδάς, μήτε νὰ διαμείνω ἐνταῦθα.
Φίλιταται ! πῶς εἶναι δυνατόν νὰ παράγῃ ἡ ἀνθρω-
πότης παρόμοια θηρία ;

Σημ. Συνέβη τοῦτο ἐν τινὶ ἐπαρχίᾳ τῆς Γαλλίας,
περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος· πρὶν τὸ ἐκ-
δώσωσιν ἐφθόντισαν νὰ μεταβληθῶσι τὰ δόματα
τῶν προσώπων.

Μετὰφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Υπὸ Γ. Σ. Β.